

BAJTÁRSI

HIVEN!

LEVEL

VITÉZÜL!

III.évi 17.levél.

10 oldal

Graz, 1950. XI. 15.

NEMCSÜGGEDÜNK.

A csüggedés és reménytelenség kereszténytelen és katonátlan fel-fogás! Kereszténytelen mert a lét -Istenfélő- hívó ember számára, csak értékszerző és értékgyűjtőállomás, hol életünk szervesen kapcsolódik az örökéletbe és nem korlátozódik csak a földiéletre. Így távlatot nyervén egyúttal célt és értelmet biztosít számunkra, hogy életünk nem céltalan, jelentőség nélküli röpké pillanat; melyet a halál megsemmisít, hanem az átmenetet képez földiéletünkől, mikor jegyet váltunk az örök boldogságra, vagy kárhozatra.

E megdönthetetlen-diadalmas keresztény világnézet mérlegén csüggedésnek reménytelenségnek és elernyedésnek helye nincsen, mert minden helyes meg gondolás arra ösztönöz és biztat, hogy ez az egyedüli igaz és értelmes életfelrogas! Es nekünk jelenlegi súlyos helyzetünkben is, méltóknak kell lennünk, a nagy megpróbáltatásokhoz.

Tulzás nélkül mondhatjuk, hogy hasonlóan súlyos helyzet nemzeti életünk ezeréves történelmében még nem adódott. Ugyanis a tatárjárás csak két évig tartott, míg a törökveszedelem ellen kezünkben fegyverrel és karddal küzdhattünk és küzdöttünk. Mai helyzetünkben azonban már hatodik éve sinylődünk és a védekezésnek megfelelő fe yverével alig rendelkezünk, mit nagy Kardinálisunk-Mindszenty így fejezett ki " 52 elődöm együttvéve nem volt a nyira védekező eszközök hiájával, mint én".

Nagy idők, nagy embereket követelnek! Es mi bármennyire védekező eszközök hiájával vagyunk- helyt kell álnunk, mert keresztények és katonák vagyunk.

Keresztények vagyunk, kik az életet nem anyagelvű módon fogjuk fel, hanem az anyagijólet, örömök és élvezetek mellett és felett ismerünk nemes szent Eszményiségeket és Ideálokat. Nemcsak ismerünk ilyen Eszményiségeket, hanem azok megvalósítására, mit m.kir. csendőrok minden erőnk-ből törekszünk, mert hivatásunknál fogva szolgálatunkban, a jogot, igazságot, szabadságot és félelemmenteséletet védjük és védjük mindenkor, hiven becsülettel és vitézül.

Ezen nemes védelemben mutatkozik meg és domborodik ki legjobban csendőr hivatásunk és katonás szellemünk!

A katonás szellem-helyes értelmezés szerint sohasem volt, háborúkkal, gyilkosságokkal és pusztításokkal azonos, hanem a katonai szellem védelmet és oltalmat jelent minden elnyomottnak, nyugalmától és békéjétől, valamint biztonságától megfosztott embernek.

A katonai szellemiségünk ma sem akar egyebet, mint régen t.i. a jognak, igazságnak, szabadságnak és becsületnek érvénycsítését, mit másképpen keresztülvinni nem lehet, csak harc árán!

A harcot azonban nemcsak fegyverrel kell és lehet megvívni, hanem első sorban és mindenelőtt a szellemnek és léleknek fegyverével. Es midő ezt a tényt rögzítjük, akkor tisztán látjuk, hogy tulajdonképpen mostani elesottságunkben sem állunk teljesen védekező eszközök hiájával, hanem a szellemnek és léleknek fegyverét magasra emelve példaadóan vihetjük magyar testvércink előtt, hogy mindnyájan méltók legyünk a nagy időkhez és súlyos megpróbáltatásokhoz!

Csendőr Bajtársak! Mi nem szaladhatunk meg ma sem a vihar elől, hogy magunknak menedéket és biztos révet keressünk, hanem tántorithatatlan vitézséggel szembe kell néznünk a borzalmas viharral!

Tehát ne kétségeskedjünk, habozzunk, vagy csüggedjünk, hanem nemes katonás szellemmel hirdessük mindenkinck, hogy a jót, igazat és becsületet, sohasem győzheti le a nemtelen, hamis és gonosz! Hirdessük, hogy az emberi magasabbrendűségért és tökélesedésért sok-sok áldozatot kell viselni, mert annak útja töviseken, örvényeken és nagy-nagy nehézségeken vezet előre!

A katonás szellemű-keresztény magyar csendőrnek örömei kell vállalnia Hazájáért és az emberi magasabbrendűségért minden áldozatot. Vállalnia kell békében és háboruban, vállalnia kell hittel, bizalommal s azon szent meggyőződésben, hogy az nem lesz hiábavaló, hanem biztos zálogát képezi megújulásunknak és a magyar keresztény szellemiség felemelkedésének!

E katonás-keresztény szellemben éljünk és viseljük keresztünket. Bizó hittel és reménységgel nézve jövőnk elé, szívünk mélyéig meg vagyunk győződve, hogy bármilyen nagyok legyenek a nehézségek és bajok, mi helytállunk és mindig becsülettel élünk s ha kell becsülettel halunk; de félelem, lemondás, vagy csüggedés soha erőt nem vehet rajtunk!

dr. D.

CSENDŐRZÁSZLÓT AVATUNK!

A jövő évi Csendőrnapon művészi kivitelű zászlóavatását vettük tervbe. E zászló fogja jelképezni a dicsőséges régi multat, a jelenlegi sanyaruságunkban is szorosabban összefűz s a jövőben vele térünk Haza, hogy bizonyítsuk otthoni igaz magyar honfitársainknak, hogy mi sem aludtunk az emigrációban.

Szépsége és kivitele bajtársaink áldozatkésztségétől függ s ezért felkérjük olvasóinkat, hogy adományaikat mielőbb juttassák el a B.L. szerkesztőség címére "zászló"-ra való megjelöléssel.

A zászlóanyaságot rangban legidősebb csendőr tiszti bajtársunk Neje vállalta s azt avatáskor úgy egy r.kath. mint protestáns lelkész is megáldja.

Adakozók neveit behimegtetjük a selyem zászlóba. Ezzel is megörökíteni kívánjuk, hogy nemzeti közdelmünkért minden anyagi nyomoruságunk ellenére még így is készek vagyunk áldozni.

===== SZEMBEN A TÉNYEKKEL. =====

A meglepetések, váratlan fordulatok korát éljük. Rendes, békés körülmények között lassan forog a történelem kereke. S ma? Bizony nemcsak a holnapot, de a következő percet sem tudjuk, mily meglepetést hoz számunkra. Gondoljunk csak arra, milyen csöndben, tapogatozva és ovatosan indult el útjára két évvel ezelőtt a Bajtársi Levél. Mennyi bajtársunk töprengett azon, vajjon csatlakozzon-e hacsak féllébbal is hozzánk, vagy bármely más cső. bajtársi kórhöz, asztaltársasághoz! Nem csoda, egészen érthető. Szerencsétlen hazánk volt az egyetlen az összes többi népek között, amely kétségbeesetten legtovább küzdött a vörös ár ellen. Azon vitatkozni, hogy érdemes volt-e, jobb sorsban lett volna-e részünk, ha politikusaink követik a románok példáját, avagy megelőzik őket: ma már idejét multá. Akkor már eldőlt sorsunk. Mi harcoltunk tovább, sokszor szinte fogaal és örömmel. S politikai ellenfelcink ki is használták a laponan a kommunizmus elleni kétségbeesett tusakodásunk tényét. Talán soha nemzetre annyi piszkot, szennyet, fordítást és rágalmat nem szórtak egyszer-egyszer, mint mircánk. Nyugát nem értette, vagy nem akarta megérteni helyzetünket s a nemzet oly sirba zuhant, amelyhez hasonlót ezer év során csak a török, vagy tatár áshatott számunkra.

S a nemzet testén belül mi, magyar csendőrök, a Testület volt az, amely legtöbbet szenvedett, amely a legtöbb áldozatot hozta, amelyet mindenki megrugdalt, leköpdösött és tajtékozva átkozott. Állandó életveszedelem otthon s a kiszolgáltatás veszedelme nyugaton. Csoda tehát ha mindenki félve, óvatosan kereste a másik bajtárs kezét? Hogy otthon mi volt és mi van, arról most nem akarok szólni. Ami pedig idekinn történt Felügyelő Urunk felhívásáig, az a szemünk előtt játszódott le: láttuk, hallottuk, sirtuk és neveltük. Eltűk.

Közben a Szövetségesek csak papíron maradtak Szövetségesek. Merőben szokatlanul gyorsan világított rá a történelem az igazságokra és az elkövetett tévedésekre. Szörnyű diplomáciai pofonok csattognak a tárgyalóasztalok mellett s oly orcátlan, durva sértések, hogy akár csak 50 esztendővel ezelőtt is ezeknek 1 %-a sok lett volna egy hadüzenet indoklásához. Nyugat ébredszik s hazánk -Istennek hála- kezd rokonszenvet, elismerést és megbecsülést szerezni. Kibontakozik a reádobott sár alól igazi arca. Hogy a ma szokásos kifejezéssel éljek: igazolják.

De mi történik velünk? A Testülettel? Ki mer szót emelni érdeklünkben s ki mer megküzdeni értünk a gyűlölettel, a rágalommal és hazugsággal? Lázasan szervezkedik az egész világ! Benelux, Fritalux, Atlantik Pakt, stb. Német hadosztályok megszervezéséről tárgyalnak s a meg egyezés már talán tető alatt is van. Idegen állampolgárokat soroz az USA s me szűnt a magyar katonaviseltek bevándorlására az akadály is. Rehabilitálták a katonákat, egymásután engedik szabadlábra a nürnbergi perek elítélteit. Készül mindenki az élet-halál harcra immár teljesen nyílt szervezkedéssel, de mi még mindig rossz fiúk vagyunk! Vajh ki mer részeli kijelenteni, hogy a Testületet nem 1944. okt. 15-én szervezték meg? Hogy katonailag szervezett őrtestület voltunk, amelynek nem politikai, de közbiztonsági feladatai voltak, melyeknek elsősorban meg is felelt! Hogy mint katonák parancsot teljesítettünk s ha nem jól végeztük feladatunkat: hadbírószág várt reánk! Hogy tisztikarunk és legénységünk oroszai részre a magyar nép legjobb fiaiból soroztatott! Nekünk nem hiszik, hogy rólunk álmognak a magyar falvak s értünk imádkoznak a kicsi templomokban. Hiányzik a rend, a nyugalom és a biztonság. Ezeket pedig győrtalpaló tanfolyamokon kitermelni nem lehet még a legnagyobb demokráciákban sem. Szükség lesz tehát reánk, csendőrökre s hogy erre mikor ébrednek reá az illetékesek, csak idő kérdése. Mert szinte bizonyos, hogy nem magyar hadseregek fogják majd önállóan megvívni a felszabadítás harcát, hanem nagyrészt idegen egységek. S ezekkel egyidőben menünk -s mennünk- kell, akik ismerjük népünket, akik segítségükre tudunk lenni: vinni számukra ismét a legjobban áhitott rendet, nyugalmat, biztonságot. Meg kell tehát fogunk egymás kezét s ha kálváriánk még tovább tart is: elő kell készülnünk minél jobban a reánk váró szent feladatokra!

A RÉGI MESE MINDIG ÚJ!

A fenti címen egyik magasrangú cső. tiszt bajtársunk közleményeit jelentetjük meg, amely az ősi régi világtól egészen Budapest ostromáig megrázóan festi a magyar sorsot! Reméljük, hogy olvasóink tetszésével is találkozik Bajtársunk írásának minden sora, amelyből minden nyomorúságunk s nemzetünk mostani katasztrófájának ellonére is a rendületlen hit s mély bizodalom csendül ki: rövidesen újból leszünk!

Nehéz időkben az udvariasság az aranynál többet ér. Mosolyogva könnyebb a közös küzdelem, mint mogorván. Barátságos, tréfás szó nem kerül pénzbe. Az udvariasság hivatásunkkal nincs ellentétben. Az udvariasság olyan, mint a napsugár: Gyógyít, erősít, jó gyümölcsöt terem. Kematja sok-szoros. KEZISÜK TEHÁT EGYMÁSKÖZT!

A MAGYAR CSENDŐRSÉG KÁLVÁRIÁJA.

/:folytatás:/

II.

A "felszabadító csorda" megérkezett. /:Hogy ezek mit műveltek? Azt külön fogom leírni: /mondanom sem kell, hogy minden volt csak közbiztonság nem, azon hív ábránd, hogy a "felszabadítással" együtt demokratikus közbiztonsági szervek jönnek, pillanatok alatt szerencsésen foszlott, amikor a börtönök tölteléke és az utca söpredéke vezetése, irányítása és utmutatása folytán a csendőröket, katonákat összefogdosták. A csendőröket legtöbb esetben azonnal minden további nélkül kivégezték. Ez állt aztán legelősor minden egyenruhásra. /:cső.katona, rendőr:/ Az már kiváltságos szerencse volt, ha felholtra verve magukkal cipelték. Ilyen "szerencse" azonban, csak jóval később fordult elő.

Itt mást nem lehetett tenni, mint "eltűnni!" Aki, csak tehette elbujt. Ezt tették a közbiztonság azaz közigazgatás és más hivatalos katonai és polgári szervek alkalmazottai minden vonalon; igyekeztek "láthatatlanná" válni. Ez azonban 80 %-ig reménytelen igyekezet volt. Hogy miért? Majd ezt külön fogom megírni.

Az első időkben semmiféle törvény, rendelet nem volt. Mindenki azt csinált amit tudott és akart. Ez az oroszokra és a söpredékre vonatkozott. Az orosz csorda rabolt, fosztogatott, halonra gyilkolta egészen a végéig az embereket s velük együtt ánokfutóként minden emberi érzésből kivetkőzött csőcselék, a társadalom fekélye, tobzódott a kéjben.

Egyetlenegy szolgálat volt: az orosz katonai rendőrség. Abban az időben a szolgálati ténykedése abból állt, hogy ott ahol esetleg ellenállásra talált a fosztogató csőcselék, kiszállt a helyszínre és "rendet teremtett": kiirtotta a szerencsétlen vércinket és közösen osztogott a zsákmányból. Később főfeladatát abból állt, hogy a volt katonákat csendőröket összeszedte és eltűntette. Ezt aztán alaposan el is látta. Rövid idő múltával az orosz polgári politikai osztály is megkezdte a nyilvános működését. Fel állt a parancsnoksága alá tartozó magyar politikai osztály. Persze ez az osztály aztán a katonai politikai és a katonai parancsnokságra is alá volt rendelve. Ez lett a legelső "közbiztonsági" szerv. Tagjai a leghitványabb söpredékekből kerültek ki. Más ezt a szolgálatot nem is vállalta volna. -Ezokról is majd külön fogok írni.-

Ezeket n, a közben szintén akcióba lépő kommunista párt tagjaival együtt, hozzáálltak a még sikeresen bujkáló közbiztonsági közegek-csengő a csendőr volt-összeszedéséhez. Persze a helyzettel ismerős hitvány alakok a legnagyobb sikerrel tudták ezt az aljas cselekedetet végrehajtani. Szerencsétlen bajtársainkkal kezdték megtenni a börtönök legszörnyűbb rekeszeit.

Ugyan ezen időben megkezdte a magyar szülőitől sohasem származott alispán is a működését, majd egy elárult halálra gyötört közjegyző is megnyitotta hivatalát. A nyomdászok leghitványabb szemtéből feltámadt a "város első polgára" a polgármester is. Így aztán már készen is álltak a legszükségesebb hivatalok.

Az alispán első ténykedése az internálótáborok felállítása volt. Különös gondai a csők részére. Ez először a legnagyobb titok volt és csak a szerencsétlen Bajtársaink akiket odavitték, tudták, mikor aztán már később köztudomásba kezdett jutni létezésük enyhítésként a nyugati levegő rothatságától megfertőzött hazatértek szűrő tábora nevet adták neki. Más a már korábban leigázott és terror alatt nyögő országrészekben az ilyen táborok tökéletesen működtek. A szerencsétlen Bajtársainkra aztán "szerencsés esetben ide deportálták, ahonnan aztán kényszermunkára hajtották őket mint a barnokat és ahonnan megtöltötték a Szibériába induló vonatokot. Az idő szaladt és a napok, hetek el-el tűntek a Teremtő iszákjában. Az éhség és a nyomoruságos helyzet már az utolsó erejüket merzsolta fel a bujdósó és szenvedő Bajtársainknak. De mintha csak a föld nyitná volna őket el, nem lehetett őket megtalálni. Még a kinondhatatlan nyomor sem tudta kiűzni a felnem fedezettéket a rejtékhelyükből. Ez a rettenetes kétségbeesett helyzet aztán hosszú ideig tartott.

/:folytatjuk:/

A RÉGI WESE MINDIG UJ.

Élt valamikor réges-régen, messze napkeleten egy nép, melynek királyát Nimródnak hívták. Nimród népe-Azsia végtelen térségein tanyázott s országának kijelölt határa nem volt, hanem ott és oda terelte nyájait, hol jó legelőt talált.

A férfinep életének nagyobb részét lóháton töltötte. Ugy egy korlatozott, tanácskozott, vadászott, vagy harcolt. Asszonyok-öregék és gyermekek, akkori szokás szerint, sáttortáborokban éltek.

Az életet Isten ajándékának, szépnek és mozgalmasnak tekintették és még voltak győződve, ha vitézül harcolva ellenségeiket pusztítják-istennüknek tetsző-kedves dolgot művelnek. Hitték, hogy a harcokban elesettek, másvilágon szolgálataikra állnak! A haláltól nem félték s a földielet értékét nem helyezték a túlvilági élet elé. Mivel nem félték a haláltól, a csapások, veszélyek nem retteggették őket, hanem még túlerővel szemben is haláltusáig vezető hősiességgel harcoltak.

Harcuk közben vitézségüket tervszerűséggel párosították s gyakran csak azért szaladtak meg ellenségeik elől, hogy azokat az üldözésben szét-szórják, törbeeseléssel győzedelmeskedjenek felettük. A harcokban elesett bajtársaiknak nevét tisztelőtben tartották. Sirjukat megjelölték, de az ellenség által megsemitte, vagy megsefolt társaikat lenézték és megvetették.

Tekintélytartó és tekintélyt ismerő népként, az erősebb okosabb, vitézebb és tapasztaltabb társaik előtt fejt hajtottak és rendelkezéseit hiven követték, de a tiszteletet saját részükre is követelték. Becsülték az öregeket s gyermekeiket szerették, kiknek nevelésére gondolt fordítottak. Asszonyokat nem szolgálkának, hanem élettársaiknak tekintették.

Királyukat önzetlenül tisztelték és szerették és parancsolatainak engedelmeskedtek. Elhalt, vagy elesett nagyjaikat értékes kincsekkel temették el s nehogy a szolgák később a sírokat kirabolhassák, a temetés résztvevőit lenyilagták.

A legyőzött népeket szolgálkának tartották, kik ha őket hosszabb időn át becsülettel szolgálták, maguk közé fogadva-felszabadították a szolgáltság alól. A másvilág al-jövendőmondóik és táltosaik útján tartották az összeköttetést és minden fontosabb ügyekben és harcuk megkezdése előtt megkérdezték őket, hogy Uruknek- a Hadakistenének szándéka felől tájékozódást szerezzenek. Istenüknek fehér lovat áldoztak és sulyt vetettek rá, hogyha hibáikkal és bűnükkel istenüket megbántották, áldozataikkal ki is engeszteljük őt.

Független-szabad életet éltek, mit annak köszönhettek, hogy összetartottak és szünet nélküli tervszerűséggel készültek föl és éltek hadi-életüket, Fun ségöt, restséget vagy erkölestelenséget nem tűrtek. Ezen kiváló jellemtulajdonságaiknál fogva, körülöttük élő népeknél különbek voltak. Főlényes harci szellemük, valamint egészséges-józan életük tudatában meggyőződésükké vált, hogy más népek feletti uralkodásra elhivatottsággal rendelkeznek.

Fenti reális és értékes tulajdonságai dacára-Nimród királynak népe lakében vágyakat és álmokat korgató-keleti nép volt, ki minden földi dicsőségnél többre tartotta, ha istenének szolgálhatott, mert úgy érezte és hitte is, hogy Istene őt esedás-nagy tettek véghezvitelére hívta el, és képesítette.

Es a várva-várt esoda nem is maradt el!

Történt egyszer, hogy a királynak két dalias fia: Hunor és Magyar egy ködzáporozta hajnál hasadáskor száz-száz ifju lovontóval portyázásra indult. Amint korgotték a vadakat-egyszerre hatalmas ironszarvas került eléjük, milyent még soha sem láttak. A nemcs büszke vad incselkedve tekintett rájuk, mintha párviadalra hívta volna őket-azok ellen. A fenséges állat sudár terecté megigézte a gyorslábú paripákon vágázó hadi-akat és pillanatok alatt utána vetették magukat, hogy a gyönyörű agancs-koronával ékeskedő szarvast lenyilagzzák.

/:folytatjuk:/

A HELYSZIN BESZÉL.

Irta M. J. alhdgy.

A gyászos emlékü mohácsi csata 410 éves évfordulón emlékünnepet rendezett mohács városa. A Kornányzó Ur is megjelent. Az utat autón tette meg Mohácsig és az ünnepély befejeztével Harkányba látogatott, hogy ott az anyák-napján rendezett ünnepélyt megnyissa.

A MÁV. pécsi üzletvezetőségének főtisztviselői, hogy a Kornányzó Ur előtt hodoló tiszteletüket leróhassák, ugyan azon a napon, 1/2 12 órakor egy sinautóval indultak Pécsről Harkányba. Alig haladtak 7-8 km.-t, egyik kis kanyarnál a sinautó belefutott egy, a sinpár felett kifeszített drótba, melynek embernyi magasságában - pontosan a két sín között - egy porcelán szigetelő lógott. A porcelán szigetelő bezúzta a sinautó szélvédő üvegét, de több kárt nem tett, mert a sinautó belsőjében, a közepén szerencsére senki nem ült. A kifeszített drót elszakadt. A vezető erős lekezés után megállította a gépet. Az utasok halálra rémülten szálltak ki. A helyszintől kb. egy km.-re lévő pellérdi vasutállomásra érve, közölték az eseményt, az állomás főnökkel és meghagyták annak, hogy azonnal jelentse be az esetet a pécsi kir. ügyészségnek.

A szakértők megállapítása szerint, az volt a szerencse, hogy nem nyitott autóval mentek neki a kifeszített drótnak, mert ez esetben a bent ülők fejét valószínűleg leborotválta volna a drót.

Még aznap kiszállott a helyszínre a pécsi kir. ügyészségi elnök, két pécsi detektívvel s mivel azt állapították meg, hogy a pécsi határon kívül esik az eset helyszíne, ezért a pécsi nyomozó osztály parancsnokságához tették át az ügyet a további nyomozás céljából. A pécsi osztály parancsnokság távbeszélőn adott parancsa alapján engem rendelt ki - mint szomszédos kövágószőlősi őrsparancsnokát - ezen ügy nyomozására. A parancs utolsó után 10 perccel már kerékpáron hajtottunk H. J. őrcsattal a helyszínre.

A helyszíni szemle először csak annyi támpontot nyújtott, hogy megállapíthatóan a leírt eseményt. Mivel a talaj nagyon száraz volt, így szemléféle nyomon nem segíthetett eredményhez. Már harmadszor mentem a helyszínt megtekinteni, s mindig az a régi megállapítás biztatott, hogy a helyszínt "beszél". Így is volt, mert a már kétszer is megtartott és alaposnak vélt helyszíni szemle nem láttam meg azt, amit a harmadzori megismerléseknél fedeztem fel. Felfedeztem ugyanis azon távirda oszlopon - mélyről a drótot a gyanúsított leszakította - hogy a bekátrányozott oszlopon 170 cm. magasságban, anélkül által megpuhult kátrány csomocskát valaki meglapította. Nagyító üveg-el is vizsgálni kezdtem ezt és még jobb képet kaptam. Most már még alaposabban vizsgálni kezdtem az oszlopot, a földtől egészen a felső végéig. Eszrevettem, hogy kis száka mely felülről lefelé húzódott, kiáll az oszlop oldalán, de hegye kissé levan törve. Hol a letört rész? Bizonyosan annak kezébe hatolt, aki erre az oszlopra felmászott. Mert a felmászás tényét már beigazolvam láttam. Nem csalódtam.

A vasuti személyzetet újból kikérdeztem. Feltűnt K. I. pályőr előadása. A kérdéses hely az ő vonalszakaszába esett. Azt állította, hogy ő kb. 200-300 lépésről látta mikor azon a helyen, ahol az eset történt, három férfi tartózkodott, ő ment is felőjük, hogy a vasutról leparancsolja azokat, de azok rákiabálva megfenyegették, hogy ne merjen arra menni, mert leütik. Ezt az előadását többször is megismételte. Minél többször mondta el az esetet, annál több eltérést találtam előadásában. Gy. num ráterelődött. Tekintettel arra, hogy nevezett közszolgálatban állott, az állomás előjárótól engedélyt kértem, hogy a pályőr mellett maradjon. K. sehogyan akart mellette maradni, valami ürüggyel mindig szabadulni akart tőlem. Figyelnem kezdtem. A pantallója szárán egy kis foltoc barna foltot vettem észre, amely olyan nagyságu volt, mint amit a távirda oszlop oldalán, a kátrányoson láttam. A gyanút nem titkoltam K. előtt és azonnal levettettem vele pantallóját s most már nagyítóval is vizsgálni kezdtem azt.

3

A foltocska szaga kátrány eredetű volt. Megvizsgáltam a tenyerét is azután a jobbtenyerében, az ujjai tövében, egy elég erős faszálkát találtam. Megkérdeztem, hogy ez mióta van a kezében? Azt felelte, hogy azt nem is vette észre. A szálkát az állomáselőjáró jelenlétében vett ki nevezett kezéből. Mikor K. mindezt látta nem bírta tovább s egyszerre csak felémfordulva halkán annyit mondott, hogy négy-szenközt óhajtaná beszélni velem.

Sírva kezdte beismerni vallomását. Előadta, hogy 1936. augusztus 28-án az eset előtti nap estélyi óráiban hallotta az állomáson a parancsot, hogy másnap déli órákban egy sinautó fog menni Pécsről Harkányba, az üzletvezetői személyzettel. Mikor ezt hallotta, azonnal elhatározta, hogy egy drótot feszít a sín pár fölé, de olyanformán, hogy mikor az urak odaérnek, ő is akkor fog ezen helyre érkezni, megállítja a járatot a drótakadály előtt, hogy baja ne essék senkinek se. Ugy képzelte, hogy akkor ezen életmentésért őt kifogják büntetni és elő is fogják léptetni. Mikor megkérdeztem, hogy mégis miért kellett ilyen veszélyes játékot üznie, azt adta elő, hogy a péllérdi vasutállomáson egyszerre kezdte a szolgálatot egy vasutas társával, ki őt már elkerülte, az előhaladásban, mivel a távirat kezelést tanulja már, még neki előhaladáshoz semmi szerencséje nincsen. A felcsége pedig emiatt állandóan civakodik vele. Most alkalmat látott arra, hogy társát utol érhesse. Azonban nem volt szerencséje, mert az órája néhány percet késett s előbb jött a sinautó, mint kiszámította.

A bünyelt képező pantallóján felfedezett kátrányos pecsétet összehasonlítottn az oszlopon talált nyomással, azután a kezéből kivett szálkát az oszlopon maradt szálka végével. Ezek pontosan igazolták az eddigi feltevéseinket. A kikérdezéskor csak arra kért, hogy a beismert vallomását a volt állomáselőjáró előtt mondhassa el, mert az ő jelenlétében bocsánatot akar kérni jegyzőkönyvben a vasuttól.

K. gyanúsítottat közveszélyű megrongálás büntette miatt 2 és 1/2 évi börtönrre ítélték.

A helyszin valóban beszélt.

Minden nyomozás megkezdésekor, az adatgyűjtési munkában legelső helyen áll a helyszini szemle. A helyszinben az adatok kincsésbányáját kell látnunk, amely magában rejtli a legértékesebb adatokat és később döntően befolyásolhatja a nyomozás menetét. Nyitott könyvvel hasonlítható össze a helyszin, amelyből az aki azt olvasni tudja, a történeteket leolvashatja, mert a helyszin "beszél", mint ezt a fenti megtörtént eset is igazolja.

A HIT SZOLGALATÁBAN.

Katonasorsa a csendőr sorsa.

Mennyi fárasztást, törődést és lemondást jelent ez, de mennyi örömet és gyönyörűséget is annak, aki a nemzetünk él, mint ahogyan a magyar csendőr és minden magyar ember.

Ez a sors adta meg nekem azt, hogy a boldogságtól renegó lélekkel léphettem a visszatért magyar Felvidék földjére, majd pedig árága Erdélyünk bércei közé. Tudják jól a bajtársak, hogy nem szórakozást jelentett az hanem férfi erőt mindennél nagyobb próbára tevő, megállás nélküli örökös munkát, a szemből teremtés nehéz harcát, sorozatos akadályok leküzdését. De örömel tettük mindannyian és az isteni Gondviselés iránti hálás szívvel, hogy végre a trianoni határokon túl dolgozhattunk. Mennyit vártunk arra a magyar feltámadásra, s hogy akkor megvolt, láthattuk igazán, hogy milyen halálból támadtunk fel.

Igy fogtunk hozzá a munkához. Amikor az órs állomásra érkeztem, megfogott valami. Meg éreztem, hogy milyen felelősséggel tartozom a sokat szenvedett székely testvéremnek nem csak vagyoni, hanem lelki javaiért is. Husz keserves esztendő harcában, tengődésben sok ment veszendőben ebből is, abból is. Figyeltem hát mindenre, meg is akadt a szemem hamar két családon. Ezek kiközösítették magukat a falu népéből, eldobták ősi hitüket, felkezeleten kívüliek voltak. Szívós büszke és konok fajtából valók voltak,

nem változtatják egykönnyen elhatározásukat. Amit egyszer kinondtak és megtették, azt állják minden áron, még ha belepusztulnak is. Ilyen hát beszélhetett hozzájuk a lekészük, biztathatta a bíró, jegyző, rághatta fülküket a sógor, kona, megmaradtak keményen a "nem" mellett. Elkerülték az Istennázatot, s el őket is az emberek.

Nem neveztem azt az önkéntes száműzetésüket. Gondoltam, hogy ha nem is használja saját fajtájukbeli biztatgatása, talán hallgatnak a messziről jött magyar testvér szavára. Ürügyet kerestem, hogy szóba álljak velük. Derék tisztességtudó emberek voltak, mint a többiek, azt hittem hamar dülőre jutok velük, de ezt csak addig hittem, míg a vallásról szó nem esett. Mert amikor azt kérdeztem, milyen vallásuk, olyan hidegen és keményen mondták, hogy nincs vallásuk, felkezes nélkül, amiből konoksaukat megéreztem. De én sem vagyok gyengébb fából faragva. Igen barátságosan és türelmesen keztem hozzá a munkához. Kérdőzködéseimre elmondták, hogy 10 éve szakadtak el a katolikus vallástól. Hogy miért, erre csak zavaros választ adtak.

Inkább magamban beszélni kezdtem, hogy sajnálom őket, szomorú életük lehet. Nem akarják Krisztus urunk terhét, fájdalmát viselni, keresztjét hordozni. Pedig Krisztus nélkül élni lehetetlen. Az az ember, aki Istent nem hiszi, a vallást nem tiszteli és a templomot nem látogat, az embertársait sem tiszteli s így nem is méltó embertársai tiszteletére, de Isten kegyelmére sem. Az ilyen embereket kiközösíti a társadalom. Már pedig a kiközösített ember olyan, mint a bélpoklos, mindenki fut előle. Micsoda hatalmas bűn az ég és Föld Urát megtagadni. Kértem őket, lássák be, hogy ha hisztek Istenben és igyekezzenek Istenhez és az egyházhoz visszatérni. Van-e lealázóbb valami, mint pap nélkül meghalni és állati módon elföldeltetni!

Láttam embereimben, hogy a kis lecke hatott rájuk, de az egyháztól még távol állni sem akartak. De én sem hagytam magamat, kövücsön megint találkoztam velük s a beszédet észrevétlenül megint a kérdésre tereltem. Elmondtam, hogy Magyarország jogállan. Ott mindenkinck megvannak a maga polgári jogai, de kötelezettségei is. Szent István birodalmában mindenkinck tisztelni kell nemcsak a világi, hanem az egyházi törvényeket is. Csak ilyen ember jó hazafi, ilyenek is mind a székely testvérek, csak ők akarnak pogány módon külön élni? Embereim gondolkodásba estek s nemsokára kijelentették, hogy hát ők törhetetlen magyarok, s ha csak az hiányzik, hogy kibéküljenek Istennel és visszatérjenek az egyházba, megtesszük ezt is.

Azót visszatérték az egyházba s a legbuzgóbb templombjárók voltak. Embertársaik bizalmát visszanyerték, most már nem bujkálva, hanem felment fővel járnak. /:talán még most is, ha élnek.:/

Hálálkodva mondták, hogy egy lidérenyomás alul szabadultak meg, Isten áldását kérik a magyar csendőrségre, melynek egyik tagja megváltást hozott számukra. En is hálát adtam az Istennek. Úgy érzem, hogy ezzel is igazi csendőri munkát végeztem.

-s-l.

mindenszentek napján, koszorút helyeztünk a grazi köztemetőben nyugvó Hódosy István csó. bajtársunk sírjára. Az élők kegyeleténck a jele nem csak neki szólott, hanem minden, általunk tudott és nem tudott hős bajtársunk emlékének is, akik a világháború áldozatiként, a bolsevizus elleni meg nem alkuvó harcban, hazai és idegen földben végtelen hősként megpihentek. Hősi áldozatvállalásuk serkenti az élőket az új küzdelmekre, az új honalapításra!

Világpolitikai eseményeket, -politikai rovatvezetőnk betegségére való tekintettel- jelen B.L.-ben nem közlünk.

HOGYAN IS VOLT AZ RÉGEN?

/Folytatás/

Ha elkerülhetetlenül szükséges, hogy a csendőr a helyszínt rálépjen, vagy egyes tárgyakat megmozgasson, valamint ha a talált nyomoknak vagy állapotnak változatlan meghagyása nem lehetséges, a helyszínt vázlat-szerűen le kell rajzolni. /L. az "Irányelvek az őrsökön való továbbképzésre" című szolgálati könyv 3. melléklet 1-3 mintarajzát/ vagy lefényképezni, a csendőr lábnyomát pedig megjelölni.

Lábnyomokat --amennyiben azok a nyomozás szempontjából értékesíthetőknek látszanak-- arra alkalmas anyaggal le kell mintázni.

Ujjnyomokat felvételére a jelen utasítás 13. melléklete ad utmutatást.

Ha birói szemle várható, a helyszínen talált állapotot minden körülmények között változatlanul kell fenntartani. Különösen ügyelni kell arra, hogy a bűnjelül szolgáló s a gyanúsított ellen vagy mellett való bizonyításra alkalmasnak látszó tárgyak és nyomok teljes épségükben maradjanak meg.

Az esetleg rendelkezésre álló vagy az őrstől távbeszélőn elkért szolgálati ebet a helyszíni szemlénél szintén fel kell használni, azonban azt vezetőjén vagy ennek helyettesén kívül másnak vezetnie nem szabad. Helyszíni szemlét tartó vagy nyomozó járőr kérésére bármely őrs köteles a szolgálati ebét azonnal rendelkezésre bocsátani. Az eb szállítására ilyen esetben vasutat vagy előfogatot is igénybe lehet venni. Az eb felhasználására külön utasítás határozványai mérvadók.

Ha a helyszínen hullát találtak és hatósági kiszállás várható, a csendőr a helyszínt, illetőleg a községet csak akkor hagyhatja el, ha a helyszíntre kiszállott hatósági személyek hivatalos ténykedésüket már befejezték, vagy ha támogatásukra más csendőrt rendeltek ki vagy a ki rendelt hatósági személyek a csendőr eltávozásához hozzájárultak.

Ha különös okok vagy körülmények a hullának vagy a bűnjelnek a helyszínen hagyását lehetetlenné teszik /pl. vasuti vágányokon, égő házban, forgalmas útvonalon/, vagy ha a helyszínen hagyás nem szükséges /pl. vízből fogták ki/, a hullát, illetőleg a bűnjelket a legközelebbi községbe úgy kell beszállítani, hogy azokon sérülések vagy változások ne keletkezessenek és gondoskodni kell arról, hogy a hatóság megérkezéséig változatlanul megőriztessenek.

Ha valamely halott kilétének és személyazonosságának megállapítása céljából a hulla megmozgatását, zsebeinek átkutatását stb. elkerülni nem lehet, ezt csak a hulla helyzetének és környezetének részletes megállapítása és lefényképezése, lerajzolása vagy leírása után szabad fogantatosítani. A halál okát lehetőleg orvossal kell megállapíttatni.

Ha a csendőr hullát talál, erről az őrsparancsnokságnak távbeszélőn, távirattal, vagy küldönc útján jelentést tesz, mivel azt csak a kir. ügyészség engedélyével szabad eltemetni. A jelentésben fel kell említeni a halál ismert vagy valószínű okát és azt, hogy az elhalt kiléte ismeretes-e.

/Folytatjuk/

Ezúton köszönjük és nyugtázzuk az Ön által küldötthozzájárulást!

TÁMOGASSUK ÉS TERJESSZÜK A BAJTÁRSI-LEVELET, MERT A RÉGI CSENDŐR-HAGYOMÁNYOKERT KÜZD ÉS A RÉGI, ROMOLHATATLAN, VILÁGHIRŰ CSENDŐR-SZELLEMET TERJESZTI!

MIKULÁS-ESTÉRE

Téli este csillagfényét hófchéren hinti szét,
 Kályha mellett nagyanyóka
 Mikulásról mond mesét.
 Miklós bácsi itt is van már,
 S csengőjével válaszol:
 Édes, kedves, jó gyerekek:
 Cukrot, almát itt hagyom na nálatok!

-s-a

MENTSUK MEG EMLÉKEINKET A JÖVŐ SZÁMÁRA!

Kutassunk csendőrségi emlékeink között!

Minden régi könyvet, fényképet, képet, iratot, ami a Testület hagyományainak apolására alkalmas, s a csendőrség történetünk megírásához adatul szolgálhat, ajánljuk fel a Bajtársi-Levél szerkesztőségünknek!

Minden beküldött fényképhez, vagy képhez csatoljunk rövid leírást. Ebben ismertetjük a kép, vagy fénykép tárgyát, a csendőri szolgálattal, vagy személlyel való kapcsolatát, az évszámmal együtt, esetleges történelmi vonatkozását és az adományozó nevét!

EMIGRÁCIÓBAN ÉLÜNK!

Egy új történelmi korszakot kialakító, hatalmas küzdelem részesei vagyunk, mely fokozott kötelességet ró valamennyiünkre. Aki most is a békeévek mértékével mér, aki most is csak annyit nyújt, csak azt nyújtja, amit a béke nyugodt, csendes évciben, az valami iratlan kötelességet mulaszt, valamivel adósa marad a nemzetnek!

BAJTÁRSÁK! OLVASÓINK!

Még mindig nélkülözzük azoknak a bajtársainknak és olvasóinknak a hozzájárulását B-L-ünk kiadásához, akik a tengerentuli jobb kereseti viszonyai között élnek! A bajtársiasság első gesztusa volna azoknak a vállairól levenni, vagy legalább is enyhíteni a terhet, akik --mint valamikor ők is-- itt, Európában, igen nehéz körülmények közt élnek és mégis kötelességüknek tartják a B-L támogatását. Ezek a bajtársain majdnem mind erejükön felül áldoznak és ezzel biztos fundamentumát mutatják a bajtársi erkölcsnek és szolidaritásnak. Vajjon, nem várhatnánk el a bajtársak közössége azoktól legelső sorban, akik nem a szájuktól vonják el, a hozzájárulást? GONDOLKODJATOK EZEN, TENGERTULI BAJTÁRSAINK!

ANGOL-MAGYAR és MAGYAR - ANGOL SZÓTÁRAK /helyes kiejtéssel és rövid nyelvtannal! / kaphatók 18-18 Sch. áron /a két kötet 36.-/ Szerkesztőségünkben! Kivándorlók részére nélkülözhetetlen!

M-A-N-U-S-K-R-I-P-T - K-É-Z-I-R-A-T - SAJÁT SOKSZOROSÍTÁS! - ADRESSE:
 CIMÜNK: UNGARISCHE KAMERADSCHAFT, GRAZ, GEIDORFGÜRTEL 49. AUSTRIA

abs: UNGARISCHE KAMERADSCHAFT, GRAZ, GEIDORFGÜRTEL 49. Ung, Bar. Austria
 DRUCKSACHE!

Dr. Rektor Bél
 Salzburg.
 Mozer Str. 35.
 bei Karl Gaus.